

Lees mij!

8+

KRABBEL- HEKS

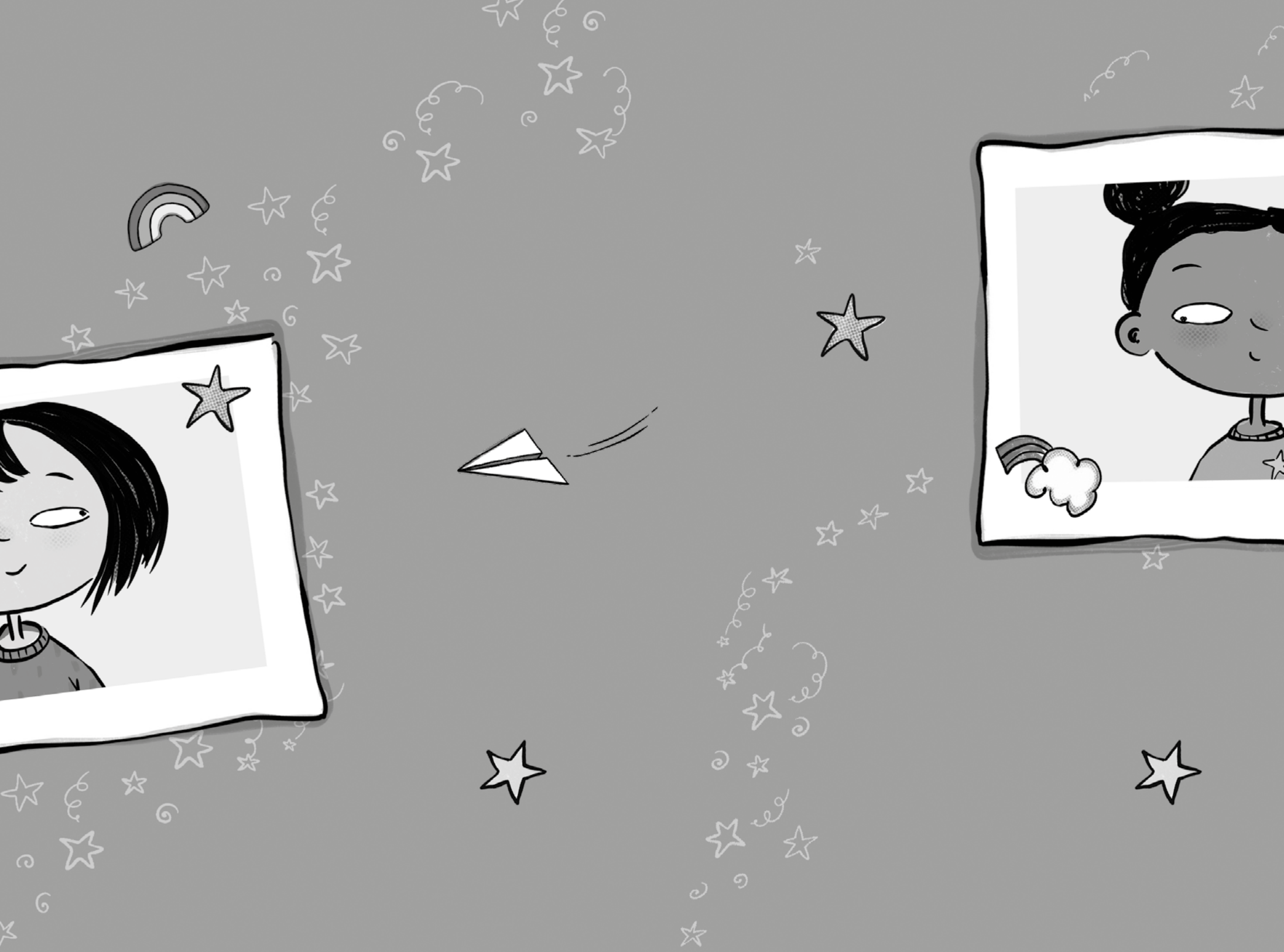
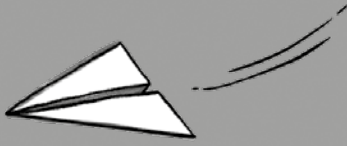
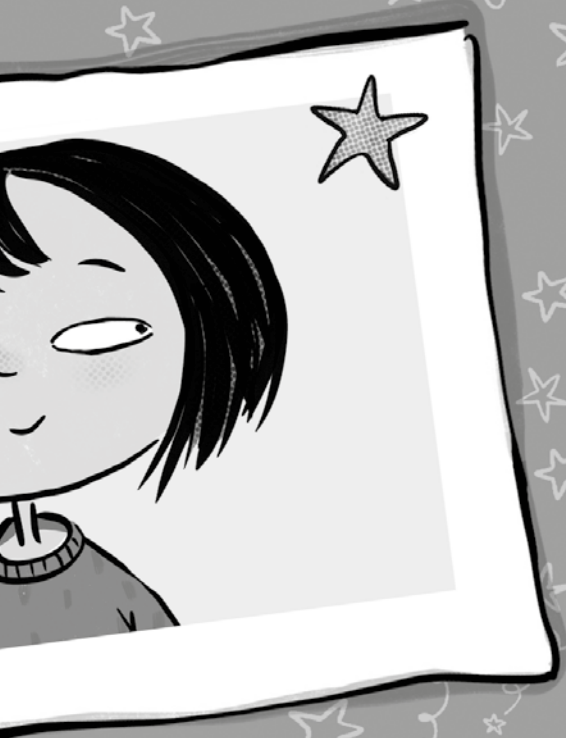

Kattebel
in de klas

Tekst & krabbels
Inky Willis

BILLY
BONES

B

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, april 2021

Oorspronkelijke titel: Scribble Witch #1 - Notes in Class

Tekst © Inky Willis, 2020

Vertaling © Lidwien Biekman, 2021

Illustraties © Inky Willis, 2020

Oorspronkelijke uitgever: Hodder Children's books

The moral rights of the author and
cover illustrator have been asserted

ISBN: 9789463850711
NUR: 282

KRABBEL- HEKS

Kattebel
in de klas

Tekst en krabbels
door Inky Willis

B

Voor... + +

HOOFDSTUK 1

Oké, voordat ik begin te kletsen wil ik je even aan een paar mensen voorstellen.

Ik begin met mezelf. Ik ben **Milou Molenaar...**

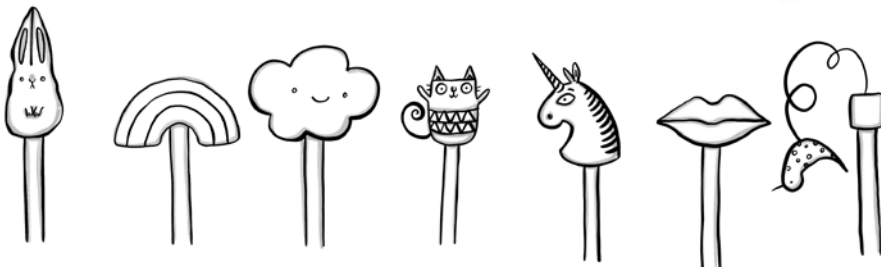

Leeftijd: 9 jaar

Houdt van: doedelen en potlooddoppen
(Tot nu toe heb ik er zeven)

Hekel aan: dictees en lekkende yoghurt

(Daarover later meer)

Dan mijn beste vriendin:

Cato Post

Leeftijd: 9 jaar

Houdt van: milkshakes met pindakaas (Vind ik ook lekker)
en de ruimte

(Ze wil graag naar Mars maar ze kan vast niet zonder milkshakes)

Hekel aan: kaas en ui-boeren

(Ik liet er per ongeluk een maar zei meteen sorry)

En dan heb je nog **MEESTER BERT.**

(Die noemen we stiekem meester Camembert omdat hij naar kaas stinkt)

Leeftijd: onbekend

(Maar Cato vindt dat hij er ouder uitziet dan onze ouders)

Houdt van: stinkkaas, koffie, baarden en dictees

Houdt niet van: ons

Ik denk echt dat meester Camembert een hekel aan ons heeft. En ik ben niet de enige die dat denkt. Cato denkt dat ook. Zij denkt dat hij zo'n hebzuchtige meester is die het alleen maar voor het geld doet. Ze zegt dat hij een eiland gaat kopen als hij rijk genoeg is. Waar geen kinderen mogen komen.

Straks stel ik je aan de anderen voor, maar ik wil eerst graag beginnen.

Het begon allemaal op maandag.

Meester Camembert is altijd nogal chagrijnig, maar op deze maandag was het erger dan ooit. We moesten een plan maken voor een opstel over piraten. Zoiets dus:

Naam: bla bla bla bla

Titel: bla bla bla bla bla bla
bla bla bla

Begin: bla bla bla
bla bla bla bla

Midden: bla bla bla
bla bla bla bla

Eind: bla bla bla bla bla

(Maar dan met ideeën, geen bla bla)

En meester Camembert zat er heel erg over te mopperen.

‘Stilte, snotneuzen!’ zei hij, of zoiets. ‘Jullie gaan beginnen aan het idee voor je opstel. En jullie gaan heel *netjes* schrijven. En heel stil.’

Maar ik kon niks schrijven, zelfs niet *netjes*, want ik had geen inspiratie. Daarom schreef ik een briefje aan Cato.

Hoe schrijf je juuwele?
Wat?

Juuwele

Ik weet niet wat dat is. Heb je het wel goed geschreven?

Neel?!?!?

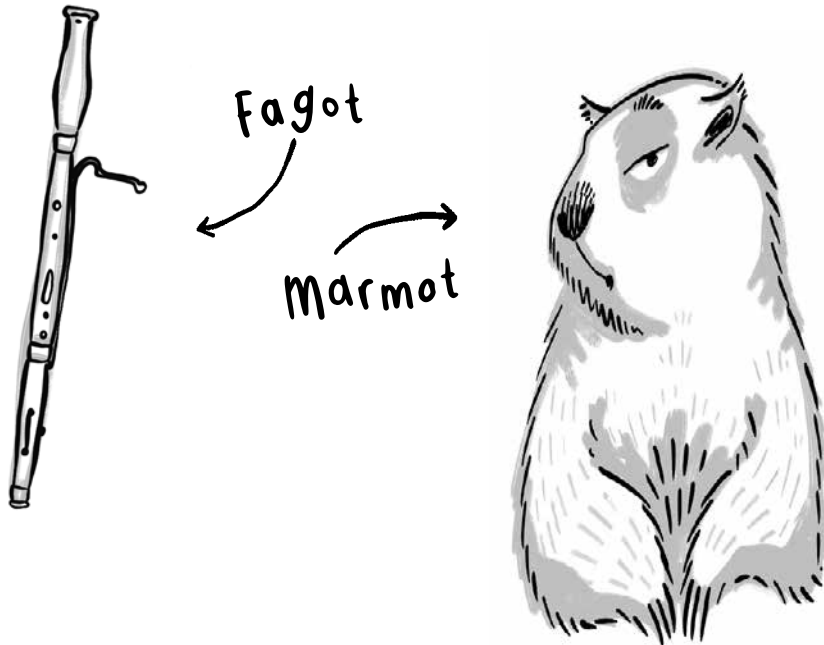
Wow, doe even rustig. Ik ben bezig. Wat betekent het?

**Dingen in een piratenschat.
Goud en zo?**

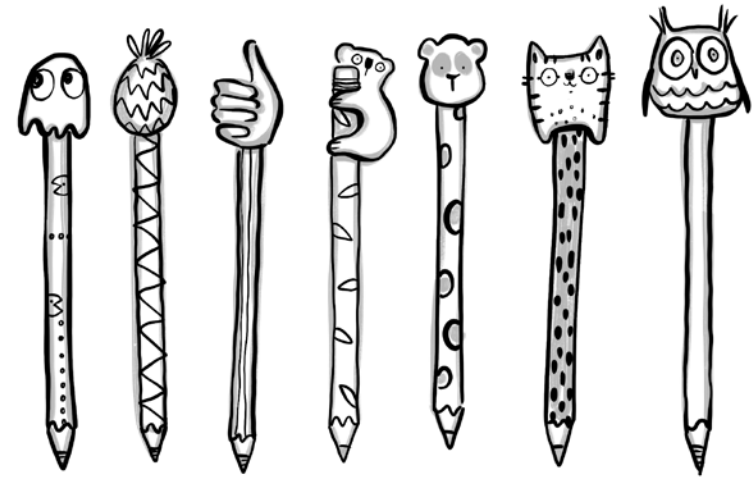
O. Sorry, ik weet het niet. Heb je trouwens gezien hoeveel Emily al heeft?

Ik zal even uitleggen wie **Emily** is.

Emily is heel goed in alles. Ze spreekt wel vier talen of zo en ze speelt piano en dwarsfluit en fagot. (Maar dat blijkt niet een soort knaagdier te zijn.)

En ze heeft **veertien** potlooddoppen.

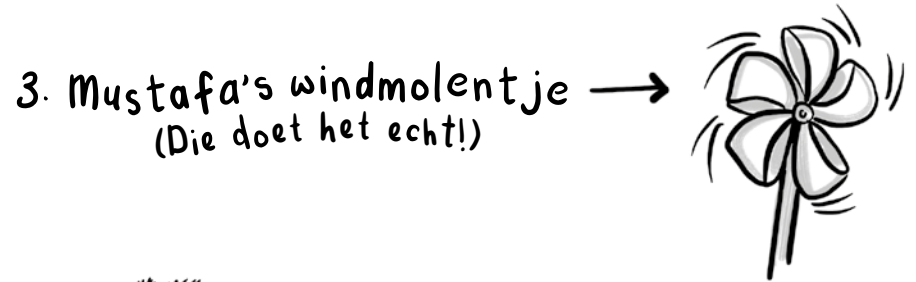
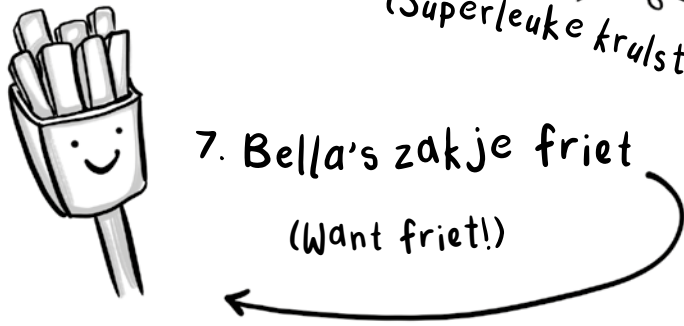

Dat is twee keer zoveel als ik. Maar ik ben niet jaloers, hoor. Misschien een heel klein beetje.

Iedereen in mijn klas is gek op potlooddoppen.

Dit is mijn top tien:

O ja, nog even over Emily.

Ik kan haar niet uitstaan.

Ja, oké, dat is niet echt aardig van mij. Maar ik ben best aardig, dus misschien bedoel ik het niet zo. Het is meer dat ik een **extreme super-hekel** aan haar heb. En ik ben niet de enige. Cato heeft ook een **extreme super-hekel** aan haar.

Dat komt niet door die potlooddoppen. En ook niet omdat ze overal goed in is. Het komt doordat ze je altijd laat merken dat zij overal goed in is. En jij niet.

Die *perfecte* Emily liet mij niet naar haar opstel kijken. Ze hield haar arm ervoor en keek me vals aan.

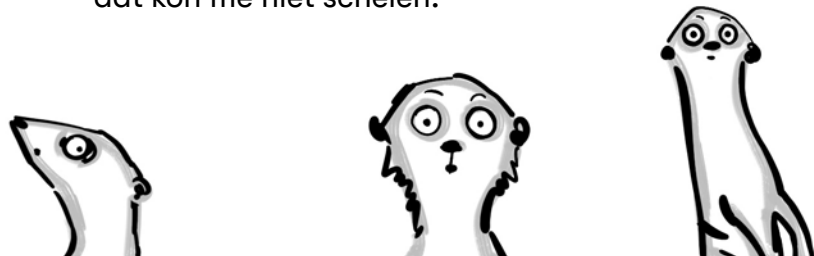
‘WAT?!’ zei ik.

Opeens keek iedereen naar me. Het was net of ik in een kamer vol stokstaartjes zat die me allemaal heel nieuwsgierig aanstaarden.

Cato schudde heel wild haar hoofd. Ze leek wel een natte hond die druppels probeerde af te schudden.

Ik wist dat ze bedoelde dat ik stil moest zijn. En ik wist dat iedereen het kon horen, maar dat kon me niet schelen.

‘WAT???!!!’ zei ik weer.

En toen verscheen er een schaduw op onze tafel. Ik kreeg het vreselijke gevoel dat meester Camembert achter me stond. En dat was ook zo.

‘Ik neem aan dat er een goede reden is waarom je de hele klas stoort?’ zei hij.

‘Ja,’ zei ik. **‘Cato gaat van het Keutelveld,’** zei ik. **‘En Cato is het enige leuke aan deze school,’** zei ik. **‘En zonder Cato wordt het vreselijk,’** zei ik. **‘Zonder haar wil ik niet meer in uw stomme klas zitten.’**

(Oké, dat zei ik allemaal niet echt.
Dat zou ik wel willen, maar ik deed het niet.)

Ik gaf dus geen antwoord

(Wat waarschijnlijk ook niet heel slim was).

‘Nou, Milou?’ vroeg de meester. ‘Waarom
schreeuwde je zo?’

‘Ik kan een woord niet spellen.’

‘Geen goede reden,’ zei hij. Toen
slaakte hij een diepe zucht en pakte een
groot **stoffig** boek van zijn bureau.

Hij smeed het op mijn tafeltje.

‘Dit noemen wij een
woordenboek,’ zei hij. ‘Kijk er
maar eens in.’

En toen schreef hij mijn naam onder de
donderwolk.

Ik staarde naar
het woordenboek.

MILOU

‘Ben je boos op me?’ fluisterde Cato.

Ik gaf geen antwoord.

Was ik boos op Cato? Nee! Of misschien wel. Ik was vooral verdrietig. Niet zomaar verdrietig, maar geschrokken-verdrietig.

Dat is de ergste soort verdriet. Alsof je een emmer koud slijm over je heen krijgt, **FLATSJ**, en je hele leven opeens onder de treurigheid zit.

Zo voelde ik me.

Ik bladerde door het woordenboek, maar alles was **WAZIG** (doordat ik

geschrokken-verdrietig was) dus ik zag niet veel. En toen brak dat grote stoffige boek in twee stukken. En de ene helft viel op de grond. Meester Camembert riep boos mijn naam alsof ik het expres had gedaan, maar dat was echt niet zo. Het was gewoon een oud boek.

‘Het ging per ongeluk,’ zei ik.

‘RAAP OP!’ zei hij.

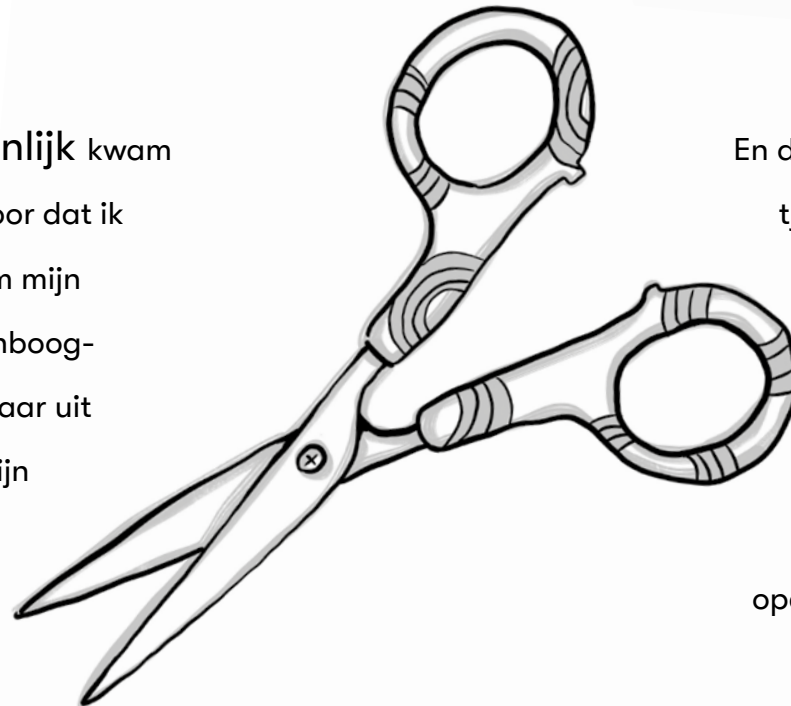
En toen gebeurde er iets gekks.

Toen ik me bukte om het woordenboek te pakken, zag ik dat er iets naast lag. Eerst dacht ik dat er een bladzijde los was geraakt, maar dat was niet zo. Het was een kattenbelletje: zo'n blaadje waar iets op gekrabbeld is. Een papertje met een **gekrabbeld, gedroefd** heksje. Ze zag er zo vriendelijk en vrolijk uit dat ik wou dat ze echt was.

En **waarschijnlijk** kwam het daardoor dat ik stiekem mijn regenboog-schaar uit mijn

etui pakte. En toen er niemand keek knipte ik haar snel uit. En het kwam **echt** daardoor dat ik iets heel erg doms dacht terwijl ik haar in de pennenbak stopte.

dacht ik.

En daarna vergat ik haar, want tja, ze was natuurlijk niet echt. Echt niet.

Maar toen was ze dat opeens toch wel.

Eerst dacht ik dat iemand mij voor de gek hield. Maar ik wist niet wie het vliegtuig had gegooid.

(En als je een papieren vliegtuigje op je hoofd krijgt, kan iederéén dat hebben gedaan.)

Daarom schreef ik een briefje en stopte het in de pennenbak. Dit stond erop:

Wie deed dat?
Waarom gooi je
een vliegtuigje
tegen mijn
hoofd? Doet
zeer hoor!

En toen gooide iemand wéér een vliegtuigje, nu tegen mijn schouder.

Lieve Milou,
Ik ben Kattebel!
Kattebel ben ik!

GroetSels,
Van Kattebel

P.S. Volgend keer
is mijn schrijfsel ook in
pennenbak.

Sorry voor de zeer!

Dit was vet raar. Dus schreef ik aan Cato.

Deed jij dat?

Deed ik
wat?

Niks.

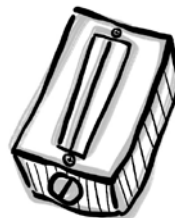
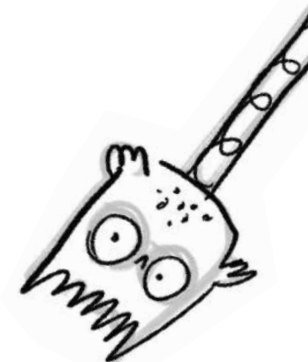
Straks ff
kletsen,
oké?

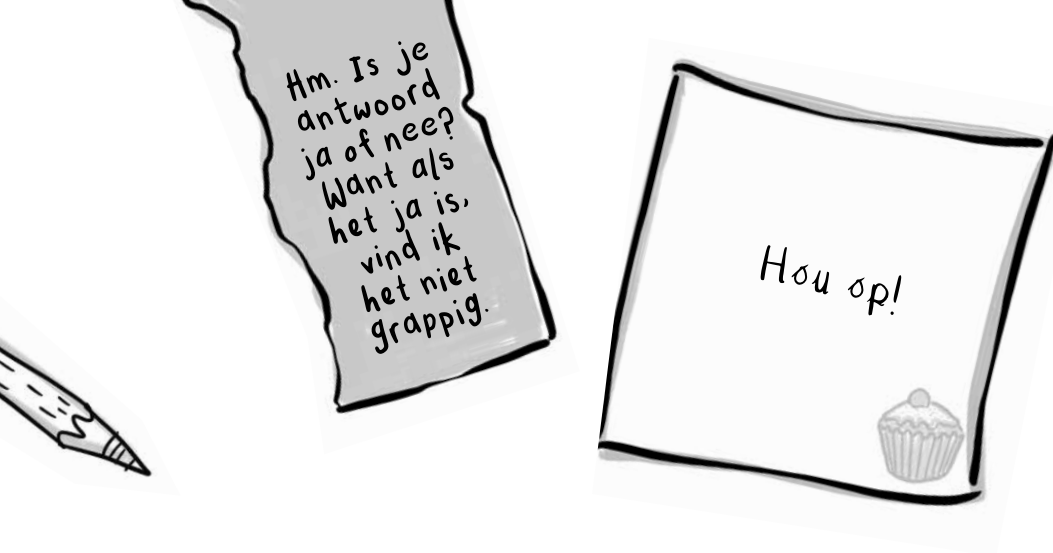

Toen schreef ik aan Emily.

Emily,
deed jij
dat?

Beste Milou,
Somme kinderen
zijn met hun piraten-
opstel bezig.
Wil je me alsjeblieft
niet storen?
Emily

Ik keek om me heen of iemand me uitlachte. Want dan zou ik weten wie het had gedaan.

Maar de enige die naar me keek was

MEESTER CAMEMBERT.

En die lachte **echt** niet.

'Milou, kan ik je even spreken?' vroeg hij.

(En ik dacht, ja, dat kan wel, want dat doet u nu toch al, maar dat zei ik niet.)

Ik stond op en liep naar zijn tafeltje. Ik dacht dat hij zou gaan mopperen omdat ik niet aan het werk was. Maar hij wapperde met een papiertje voor mijn neus en hij zei:

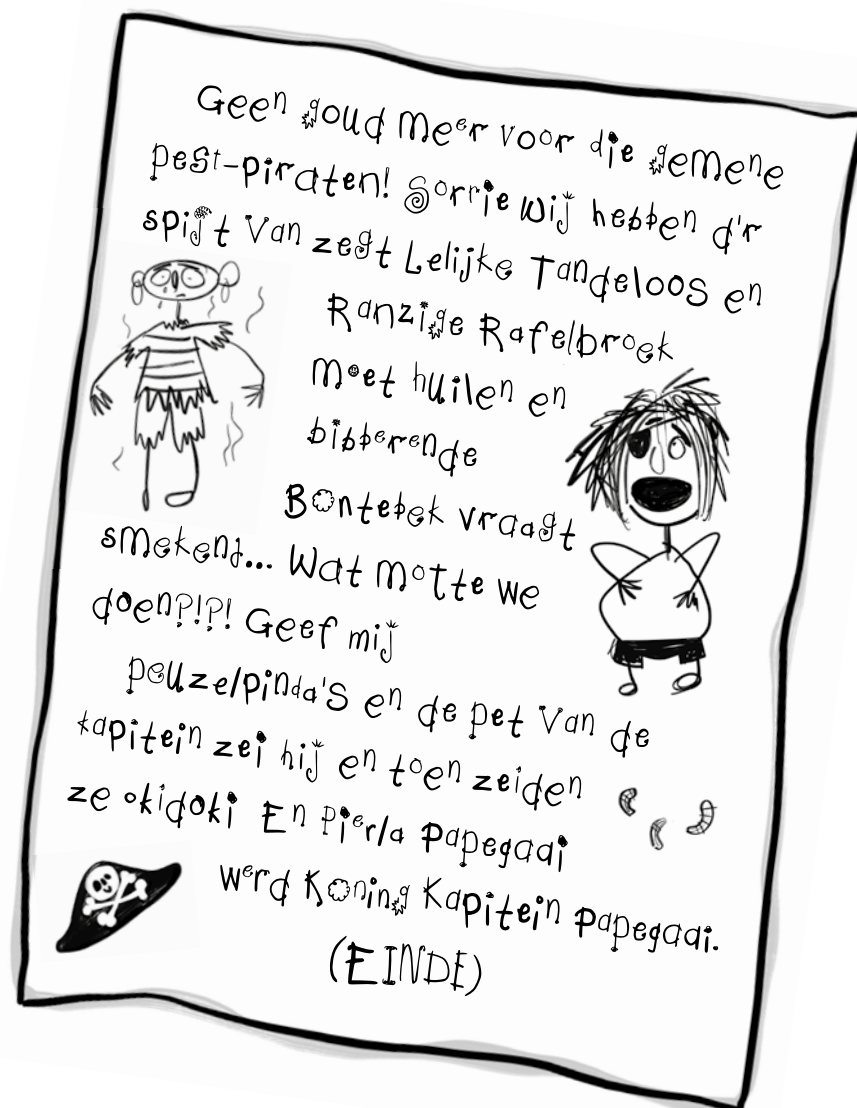
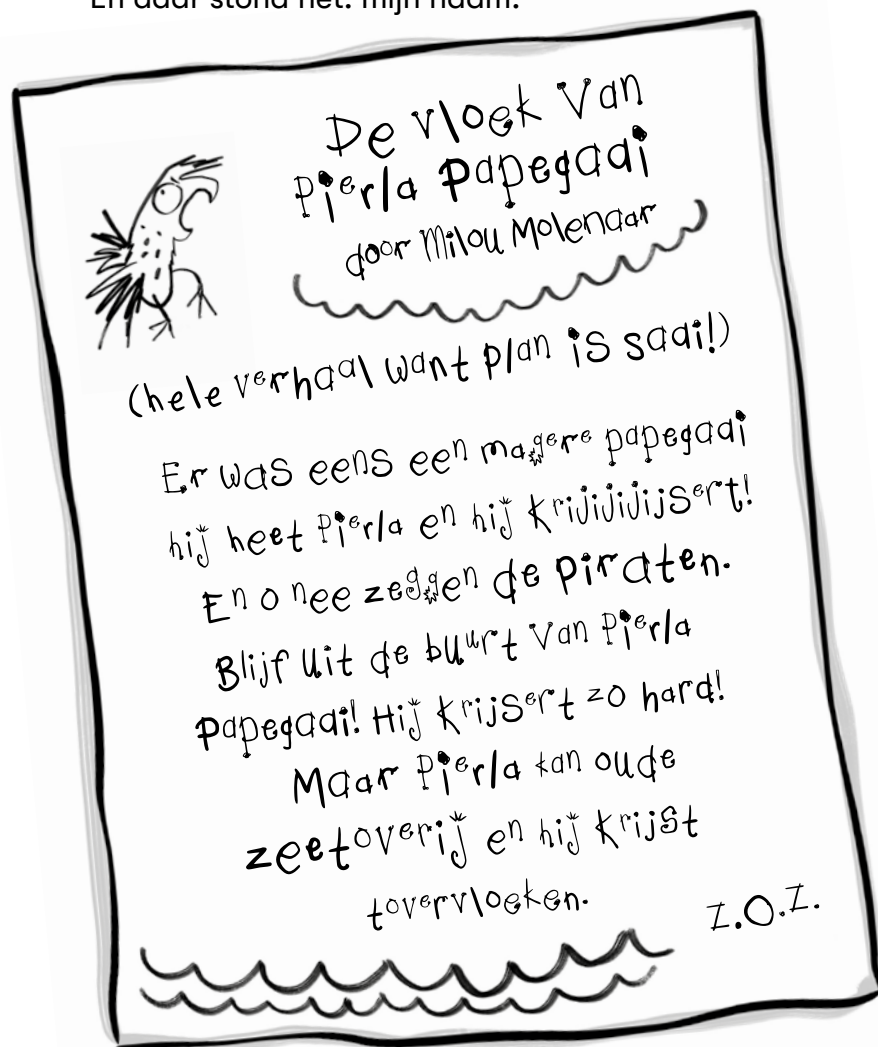
'Is dit een grap?'

En ik zei: 'Wa...?!'

Toen keek ik naar het papier. Ik keek naar het krabbelige, friemelige handschrift.

En daar stond het: mijn naam.

Op dat moment begreep mijn brein er niets meer van. Ik kon alleen maar denken: *Hè, hoe kan dat?! en Wie wat waar hoe?!? ...* Wat gebeurde er??

‘Je hebt je tijd verknoeid, Milou,’ zei meester Camembert. ‘Je blijft in de pauze binnen en je gaat je opdracht serieus maken.’

‘Maar ik heb dat niet geschreven!’ zei ik.

Toen zei hij: **‘Waar is jouw werk dan?’**

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Want ik had nog niks opgeschreven, behalve de briefjes, maar die kon ik hem toch niet laten zien?!

Ik kon niet zeggen: ‘Kijk! Het bewijs! Ik was veel te druk om aan dat stomme opstel te beginnen.’

(Ook al wilde ik dat wel heel graag zeggen.)

Ik liep dus heel boos terug naar mijn tafeltje (want het was mijn schuld helemaal niet!)

Beste wie je ook maar bent, dat was NIET leuk!
Milou

Ik stopte het briefje in de pennenbak en wachtte af.

En toen ik weer keek vond ik dit:

Beste Milou,
Sorry ik heb d'r spijt
Van net als de piraten!
Niet boos wezen alsjeblief!
Volgende keer geef ik
we'er hulpings,
Extra Super Goed!
Beloofd!
Kattebel

Oké, nu word ik bang. Ik kijk
steeds naar de pennenbak. En
daar was niemand in de buurt.
Hoe doe jij dat? Ben je
een spook? Milou

Ja, oké.

Ik dacht nog steeds dat iemand mij voor de
gek hield.

Dus ik had nooit verwacht wat er toen
gebeurde.

Dat er een papieren heksje (mijn papieren
heksje!!) uit de pennenbak klom.

☁, Milou, Kattetel is een
spooksel! Spooksels zijn Magische
Monsters en Griezelveesten.
Kattetel is heksig. Kattetel is
Krabbelheks. Alleen vriendlings
kunnen mij zien. Wil je mij zien?
Kattetel

Dat wil
ik wel.

Zijn wij dan
vriendlings?

En dat ze naar me zwaaide.

En toen maakte ik een zacht *piepgeluidje*.

Héél zacht maar.

Oké, niet écht heel zacht, het was best hard.
Ik kon er niks aan doen. In mijn hoofd klonk
het meer als

WAAAAHHHH!!!

Dat probeerde ik in te houden. Dus er kwam
alleen een soort piepgeluid uit.

En toen zei meester Camembert: ‘Wat was
dat?!’

Dirk B. zei dat hij een muis hoorde. En Renée
D. riep dat het geen muis was, maar een rat.
En ze zei dat ze die rat had gezien, maar dat
kon helemaal niet, want ik had het gedaan.
Cato zat me de hele tijd te bespieden. En
Emily keek me aan alsof zij heel volwassen
was en ik heel kinderachtig deed, maar dat
was niet zo.

Wanneer Milou te horen krijgt dat haar beste vriendin Cato naar een andere school gaat, is het de meest verschrikkelijke dag ooit!

Tenminste... tot ze een klein papieren heksje ontdekt in een pennenbakje.

Dat is Kattebel.

En ze houdt van kattenkwaad!

Kattebel brengt Milou telkens in de problemen, maar ze worden ook echte vriendinnen.

Kunnen ze er samen voor zorgen dat Cato op school blijft?

'Ik vond Krabbelheks superleuk! Het was heel erg grappig en ik hield van de personages.' - Rosie, 8 jaar

9 789463 850711

www.billybones.nl

B
Bones logo

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

HUMOR
KATTENKWAAD
VRIENDSCHAP

